

међу људима због њихових личних својстава (раса, пол, језик, националност и друго). Дискриминација може бити активна, извршена чињењем – прављење разлике и неједнако поступање или пасивна, извршена нечињењем – пропуштање поступања. Дискриминација заснована на полу представља прављење разлике између жена и мушкараца, тако да се као последица јавља неједнаки друштвени положај једног од та два пола, односно неједнаки и неповољнији друштвени положај жена у односу на мушкарце.

Највећи изазов у постизању равноправности и примени политике једнаких могућности није ни правне, нити институционалне, већ друштвене природе и зависи од друштвеног схватања улоге и положаја жена и мушкараца. Законско или институционално наметање једнаких могућности неће довести до жељеног резултата, уколико их не прати велика друштвена активност усмерена ка промени друштвене свести која, у већини друштава жену виду као „мање значајног” припадника друштва. Правни и институционални оквир су, међутим, веома важан корак да би се колективна свест мењала, тако да су у неким друштвима закони почетак, а не окончање стварања политике једнаких могућности. У теорији постоје различита мишљења о томе у коликој мери држава и право треба да улазе у сферу односа међу половима. Традиционалисти сматрају да ови односи не треба да буду ствар правне регулативе или мешања државе (брак и односи међу половима су приватне ствари у којима други, тј. држава немају шта да траже), док заговорници идеје „социјалне државе” сматрају да је регулација неопходна и у овој области, а како би се уредили сви они друштвени односи (не само економски) које утичу на статус појединца, односно задирање државе и права у „приватност” сматра се оправданим како би се побољшао положај појединца.

Државне гаранција једнакости полова, за разлику од државне гаранције једнакости свих грађана врло је млада идеја у уставном развоја држава. Чак и у оним државама чији устави познају равноправност полова, мали је број оних у којима је у правном систему у потпуности примењено начело полне једнакости.

Устав Републике Србије пре свега гарантује равноправност полова, али иде и корак даље, па у истом члану у коме се гарантује равноправност наводи и обавезу државе да развија политику једнаких могућности. У том смислу, Устав Србије поред заштите подразумева и активну улогу државе ради стварања социјалног окружења у коме жене и мушкарци имају једнаке могућности у свим областима живота (образовање, запошљавање и рад, социјална сигурност, и друго). Другачије речено, држава примењује методе принуде и репресије забрањујући или кажњавајући дискриминацију, али и методе непринудног, афирмативног карактера стварањем повољнијег окружења за једнак третман жена и мушкараца.

5.2. Примена политике једнаких могућности.

Разрада уставног начела гаранције равноправности и политике једнаких могућности садржана је у Закону о равноправности полова из 2009. године. Закон о равноправности полова уређује три основна правца деловања у стварању политике једнаких могућности који су:

1. пуно и једнако *остваривање права и обавеза* свих лица без обзира на пол;
2. предузимање *посебних мера за спречавање и отклањање* дискриминације засноване на полу и роду;
3. поступак *правне заштите лица* изложених дискриминацији засноване на полу и роду.

Дискриминација, у смислу овог Закона, ужи је појам дискриминације у односу на дискриминацију којом се бави Закон о забрани дискриминације. Дискриминација заснована на полу и роду представља прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање поступања усмерено према припадницима мушког или женског пола и рода. Да би нека радња или пропуштање радње било радња дискриминације, потребно је да је циљ те радње или последица те радње таква да се неком лицу отежа, угрози, онемогући или негира признање, уживање или остваривање људских права и слобода у свим областима друштвеног животога. Према томе, да би